Preț: 7.000 lei

Apare lunar, pe data de 20

9
2003

Punguța cu doi bani

și alte povești, poezii, cântecele, ghicitori

Cărticica Draga mea pentru copii

sumar

9
2003

Cărticica Draga mea pentru copii

Editată de CASA

Președinte Director General: MARIANA BRĂESCU
e-mail: director@casalux.ro

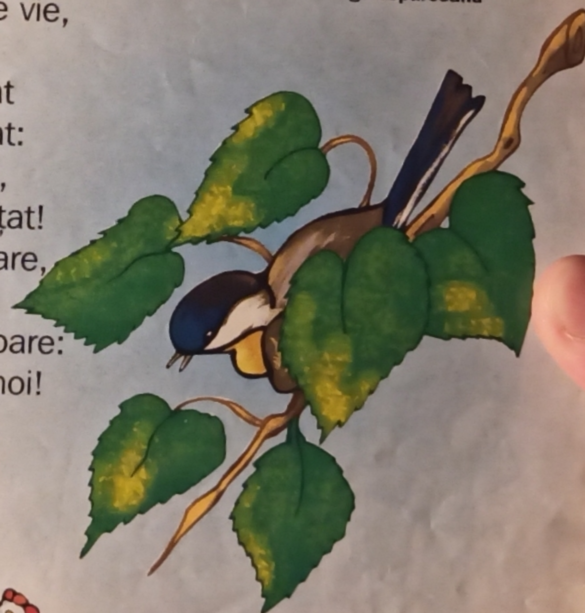
Adresa redacției:
str. Ciprian Porumbescu nr. 10,
sector 1, cod 712131, București
tel.: 211.63.87; 0740.040.205; tel./fax: 211.74.78
e-mail: dragamea@casalux.ro
ISBN 973-86323-4-x

Câți ca voi!

de George Topârceanu

Sus, pe gardul dinspre vie,
O găină cenușie
Și-un cocoș împintenat
S-au suit și stau la sfat:
- Ia te uită, mă rog ție,
Cât de sus ne-am înălțat!
Și deodată, cu glas mare,
Începură amândoi
Să cotcodăcească-n soare:
- Nimeni nu mai e ca noi!

Dar de sus,
Din corcoduș,
Pitulându-se-ntre foi,
Mititel și jucăuș,
Le-a răspuns
Un pițigoi:
- Câți ca voi,
câți ca voi!

Toate textele și poeziile publicate în revistă ne sunt trimise de cititori.

Ilustrații: MIRCEA TOIA

Punguța cu doi bani

de **ION CREANGĂ**

Era odată o babă și un moșneag. Baba avea o găină, și moșneagul un cucoș; găina babei se oua de câte două ori pe fiecare zi și baba mânca o mulțime de ouă, iar moșneagului nu-i da nici unul. Moșneagul într-o zi perdu răbdarea și zise:

- Măi babă, mănânci ca în târgul lui Cremene. Ia dă-mi și mie niște ouă, ca să-mi prind pofta măcar.

- Da' cum nu! zise baba, care era foarte zgârcită. Dacă ai poftă de ouă, bate și tu cucoșul tău, să facă ouă, și-i mânca; că eu așa am bătut găina, și iacătă-o cum se ouă.

Moșneagul, pofticios și hapsân, se ia după gura babei și, de ciudă, prinde iute și degrabă cucoșul și-i dă o bataie bună, zicând:

- Na! Ori te ouă, ori du-te de la casa mea; ca să nu mai strici mâncarea degeaba!

Cucoșul cum scăpă din mânile moșneagului, fugi de acasă și umbla pe drumuri, bezmetec. Și cum mergea el pe-un drum, numai iată găsește o punguță cu doi bani. Și cum o găsește, o și ia în clonț și se întoarnă cu dânsa înapoi spre casa moșneagului. Pe drum se întâlnește c-o trăsură c-un boier și cu niște cucoane. Boierul se uită cu băgare de seamă la cucoș, vede în clonțu-i o punguță și zice vezeteului:

- Măi! Ia dă-te jos și vezi ce are cucoșul cela în plisc.

Vezeteul se dă iute jos din capra trăsurei, și c-un feliu de meșteșug prinde cucoșul și luându-i punguța din clonț o dă boierului. Boierul o ia, fără păsare o pune în buzunar și pornește cu trăsura înainte. Cucoșul, supărat de asta, nu se lasă, ci se ia după trăsură, spuind neîncetat: ***Cucurigu! Boieri mari, dați punguța cu doi bani!***

Boierul, înciudat, când ajunge în dreptul unei fântâni, zice vezeteului:

- Mă! Ia cucoșul ist obraznic și-l dă în fântâna ceea.

Vezeteul se dă iarăși jos din capră, prinde cucoșul și-l azvârle în fântână! Cucoșul, văzând această mare primejdie, ce să facă? Începe-a înghiți la apă; și-nghite, și-nghite, până ce-nghite toată apa din fântână.

Apoi zboară de-acolo afară și iarăși se ia în urma trăsurei, zicând: ***Cucurigu! Boieri mari, dați punguța cu doi bani!***

Boierul, văzând aceasta, s-a mirat cumplit și a zis:

- Mă! Da' al dracului cucoș i-aista! Ei, las' că ți-oiu da eu ție de cheltuială, măi crestatule și pintenatule!

Și cum ajunge acasă, zice unei babe de la bucătărie să ia cucoșul, să-l azvârle într-un cuptor plin cu jăratic și să pună o lespede la gura cuptorului. Baba, cânoasă la inimă, de cuvânt; face cum i-a zis stăpânu-său. Cucoșul, cum vede și astă mare nedreptate, începe a vărsa la apă; și toarnă el toată apa cea din fântână pe jăratic, până ce stinge focul de tot și se răcorește cuptoriul; ba încă face și-o apăraie prin casă, de s-au îndrăcit de ciudă hârca de la bucătărie. Apoi dă o bleandă lespezii de la gura cuptoriului, iesă teafăr și de-acolo, fuga la fereastra boieriului și începe a trânti cu ciocul în geamuri și a zice: ***Cucurigu! boieri mari, dați punguța cu doi bani!***

- Măi, că mi-am găsit beleaua cu dihaia asta de cucoș, zice boierul cuprins de mirare. Vezeteu! Ia-l de pe capul meu și-l zvârle în cireada boilor ș-a vacilor; poate vreun buhaiu înfuriat i-a veni de hac: l-a lua în coarne, și-om scăpa de supărare.

Vezeteul iarăși ia cucoșul și-l zvârle în cireadă! Atunci, bucuria cucoșului! Să-l fi văzut cum înghițea la buhai, la boi, la vaci și la viței; păn-a înghițit el toată cireada, și-a făcut un pântece mare, mare, cât un munte! Apoi iar vine la fereastă, întinde aripile în dreptul soarelui, se întunecă de tot casa boierului și iarăși începe: ***Cucurigu! Boieri mari, dați punguța cu doi bani!***

Boierul, când mai vede și astă dăndănaie, crăpa de ciudă și nu știa ce să mai facă, doar va scăpa de cucoș.

Mai stă boierul cât stă pe gânduri, până-i vine iarăși în cap una.

- Am să-l dau în haznaua cu bani; poate va înghiți la galbeni, i-o sta vreunul în gât, s-o îneca și-oiu scăpa de dânsul.

Și, cum zice, umflă cucoșul de-o aripă și-l zvârle în haznaua cu bani; căci boieriul acela, de mult bănărit ce avea, nu-i mai știa numărul. Atunci cucoșul înghite cu lăcomie toți banii și lasă toate lăzile pustii. Apoi iesă și de-acolo, el știe cum și pe unde, se duce la fereastra boierului și iar începe: ***Cucurigu! Boieri mari, dați punguța cu doi bani!***

Acum, după toate cele întâmplate, boierul, văzând că n-are ce-i mai face, i-azvârle punguța. Cucoșul o ia de jos cu bucurie, se duce în treaba lui și lasă pe boier în pace. Atunci toate paserile din ograda boierească, văzând voinicia cucoșului, s-au luat după dânsul, de ți se părea că-i o nuntă și nu altceva; iară boierul se uita galiș cum se duceau paserile și zice oftând: „Ducă-se și cobe și tot, numai bine că am scăpat de belea, că nici lucru curat n-a fost aici!"

Cucoșul însă mergea țanțoș, iar paserile după dânsul, și merge el cât merge, până ce ajunge acasă la moșneag, și de pe la poartă începe a cânta: „*Cucurigu!!! Cucurigu!!!*"

Moșneagul, cum aude glasul cucoșului, iesă afară cu bucurie; și, când își aruncă ochii spre poartă, ce să vadă?! Cucoșul său era ceva de spăriet! Elefantul ți se părea purice pe lângă acest cucoș; ș-apoi în urma lui veneau cârduri nenumărate de paseri, care de care mai frumoase, mai cucuiete și mai boghete.

Moșneagul, văzând pe cucoșul său așa de mare și de greoiu, și înconjurat de-atâta amar de galițe, i-a deschis poarta. Atunci cucoșul i-a zis:

- Stăpâne, așterne un țol aici în mijlocul ogrăzii.

Moșneagul, iute ca un prâsnel, așterne țolul. Cucoșul atunci se așază pe țol, scutură puternic din aripi și îndată se umple ograda și livada moșneagului, pe lângă paseri, și de cirezi de vite; iară pe țol toarnă o movilă de galbeni, care străluceau la soare de-ți lua ochii! Moșneagul, văzând aceste mari bogății, nu știa ce să facă de bucurie, sărutând mereu cucoșul și dezmerdându-l.

Atunci, iaca și baba vinea, plesnind de ciudă.

- Moșnege, zise ea rușinată, dă-mi și mie niște galbeni!

- Ba pune-ți pofta-n cuiu, măi babă! Când ți-am cerut ouă, știi ce mi-ai răspuns! Bate acum și tu găina, să-ți aducă galbeni; c-așa am bătut eu cucoșul, știi tu din a cui pricină... și iaca ce mi-a adus!

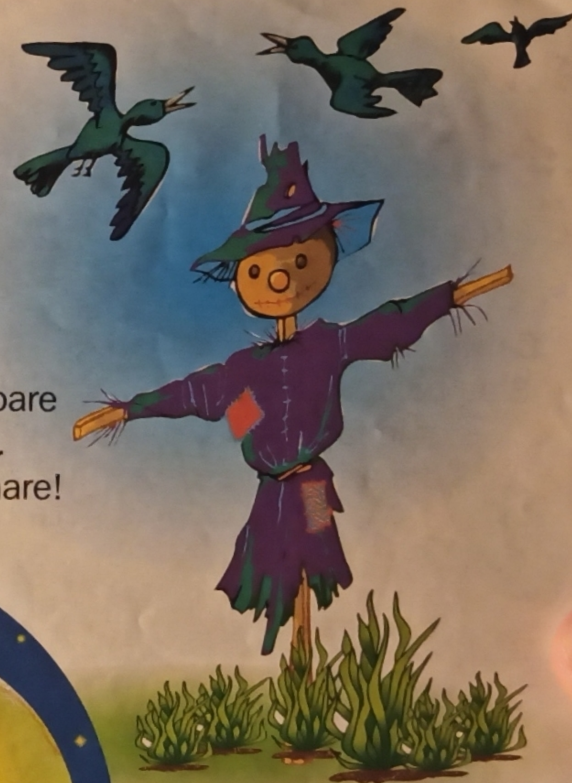
Atunci baba se duce în poiată, apucă găina de coadă și o ia la bătaie de-ți venea să-i plângi de milă! Biata găină, cum scapă din mânile babei, fuge pe drumuri. Și cum mergea pe drum, găsește și ea o mărgică ș-o înghite. Apoi răpede se întoarce acasă la babă și începe de pe la poartă: *„Cot, cot, cotcodac!“* Baba iesă cu bucurie înaintea găinei. Găina sare peste poartă, trece iute pe lângă babă și se pune pe cuibariu; și, după vrun ceas de ședere, sare de pe cuibariu, cotcodăcind. Baba atunci se duce cu fuga, să vadă ce i-a făcut găina!... Și, când se uită în cuibariu, ce să vadă? Găina se ouase o mărgică. Baba, când vede că ș-a bătut găina joc de dânsa, o prinde ș-o bate, ș-o bate, pân-o omoară în bătaie! Și așa, baba cea zgârcită și nebună a rămas de tot săracă lipită pământului. De-acu a mai mânca și răbdări prăjite în loc de ouă; că bine și-a făcut râs de găină și-a ucis-o fără să-i fie vinovată cu nemica, sărmana!

Moșneagul însă era foarte bogat; el și-a făcut case mari și grădini frumoase și trăia foarte bine; pe babă, de milă, a pus-o găinăriță, iară pe cucoș îl purta în toate părțile după dânsul, cu salbă de aur la gât și încălțat cu ciuboțele galbene și cu pinteni la călcâie, de ți se părea că-i un irod de cei frumoși, iară nu cucoș de făcut cu borș.

Ilustrații: **MIRCEA TOIA**

În livadă, în grădină,
Uite-l colo în prăjină,
Stă un paznic ars de soare
Și nu cere de mâncare.
Fug trei ciori cu țipăt mare!

El merge pe ape mari;
Valuri vin cu gânduri rele,
Nici că-i pasă lui de ele.

Pe-un câmp mare, până-n zare
Iese cloșca la plimbare.
Cloșca-i albă, de argint,
Cu ochii de mărgărint.
Micii pui, fugind de soare,
Se pitesc sub Carul Mare.

Câte urechi sunt în total?

Cinci purcei și-un măgăruș
Stau pe treptele de scară,
Iar în fața lor e Oana,
Care azi e profesoară.

- Sunteți șase, deci, vă rog,
Numărați urechile
Și să-mi spuneți câte sunt
La un loc perechile!

Zice unul din purcei:
- Avem douășpe urechi;
Dacă le-mpărțim la doi,
Vor ieși șase perechi!

Măgărușul strigă tare,
Cum se face la măgari:
- Ies mai multe! Ale mele
Sunt de două ori mai mari...

Piticot și țambalul

Piticot, piticul
Cu barba de-un cot,
Are chef de bal
Și cântă la țambal.

Se găti frumos,
Însă ce folos?
Toți cei de la bal
Priveau la țambal!

Scufia era pe dos,
Un galoș era cam ros,
Iar costumul de pitic
Îi era un pic cam mic.

Ilustrații: **MIRCEA TOIA**

Ce părere au cititorii

Dragă redacție, abia așteptăm data de 20 a fiecărei luni, pentru a ne cumpăra revistele noastre dragi. Ne faceți o mare bucurie, vă mulțumim și să aveți o viață foarte lungă. Ne-a plăcut tot ce e cuprins în carte, dar cel mai mult ne-a plăcut povestea ***Fetița cu părul de aur****. Am citit-o și recitit-o pentru fetița cea mică, Manuela, iar cea mare o citește singură. Și povestea* ***Mierea albinelor*** *este interesantă. Vă mulțumim că existați!*

Mirela Iordache,
Sf. Gheorghe, jud. Covasna

Povestește cu farmec pentru copii!

CONCURS
secțiunea 1
Povești cu animale

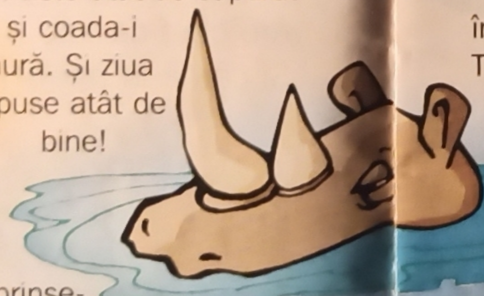
Dintele lui Croco

premiat cu 300.000 lei

Mihaela Balint, *Rm. Vâlcea*

Să vezi și să nu-ți vină să crezi. Pe malul râului albastru, crocodilul Croco plânge. Este atât de supărat că și coada-i tremură. Și ziua începuse atât de bine!

Soarele strălucea vesel. Pe cerul de peruzea doi nori se jucau de-a prinsel[e]a. Dinspre râu adia un vânticel răcoros și umed. Păsărelele ciripeau în copacii de pe mal. Ce mai, o dimineață absolut încântătoare. Așa credea și Croco atunci când s-a trezit. A părăsit în pas legănat nisipul răcoros și s-a îndreptat spre râu pentru toaleta de dimineață.

Dar vai nenorocire! Zâmbind propriei imagini oglindite în apă, a observat că-i lipsește un dinte. Mare pagubă, o să-mi spuneți. Crocodilul are o groază de dinți. Unde mai pui că se și schimbă; îi cad, îi cresc alții la loc. Ei, nu-i chiar atât de simplu. Croco e tare mândru de dinții lui. Îi perie de două ori pe zi. Are o „periuță" specială. La așa o dantură... Iar acum, unul dintre „dințișorii" lui din față lipsește. Ce necaz, ce supărare, ce lacrimi! Adevărate lacrimi de crocodil...

Hotărăște să nu se piardă chiar așa cu firea și să meargă pe mal să-și caute dintele pierdut. Peste un timp îl întâlnește pe bunul lui prieten, Rinocerul. Acesta, cufundat până la nări în apa răcoroasă, își mișcă ușor urechile.

„Bună dimineața, Croco!" - rosti Rino cu multă atenție ca să nu înghită prea multă apă. „Încotro ai plecat așa de dimineață? Te văd supărat. Ce ți s-a întâmplat?"

Rino porni către mal să-și vadă prietenul mai bine. Suspinând, Croco răspunse: „Sunt foarte necăjit. Mi-am pierdut un dinte. Îl caut pe malul râului. Nu l-ai văzut cumva?"

„Îmi pare rău, Croco. N-am văzut dintele tău. De altfel, tu știi foarte bine, eu stau mai mult în apa râului. Dar am să te ajut să-l cauți. Nu poate să fie prea departe."

„Îți mulțumesc, Rino" - spuse crocodilul. „Ești un prieten foarte bun."

Cei doi prieteni caută apoi, cu multă atenție, atât pe mal cât și în apa râului, dintele lui Croco.

Soarele a ajuns la mijlocul cerului. Cei doi nori au hotărât că s-au fugărit destul și acum, împreună, pun la cale un joc: „Uite soarele, nu e soarele".

Este cald. De malul râului se apropie, pentru un duș cu trompa, Elefantul. „Bună ziua, prieteni. Vă văd ocupați. Ați pierdut ceva?"

„Croco și-a pierdut un dinte", răspunse Rinocerul. „Nu l-ai văzut cumva?"

„Nu, nu l-am văzut, dar am să vă ajut să-l căutați."

„Îți mulțumim, dragă prietene! Împreună avem mai multe șanse să-l găsim."

În timp ce ei caută dintele, de mal s-a apropiat Girafa. Norii pierduseră jocul cu soarele și aerul se încinsese, nu glumă. Girafei i se făcuse sete.

„Nimic nu e mai bun decât o gură de apă proaspătă și rece. Eee, ce surpriză plăcută! Bună ziua prieteni!"

„Bună ziua, dragă Girafă! Croco și-a pierdut un dinte. Nu l-ai văzut cumva?", îi răspunse elefantul.

„Nu, nu l-am văzut. Dar să vă ajut să-l căutați. Am ochi buni și cu gâtul meu lung... văd până departe."

„Îți mulțumim, dragă prietenă!"

Dar înainte de a porni mai departe, în căutarea prețiosului dinte, un glas subțirel se auzi din spatele lor: „Croco, te rog, așteaptă puțin!"

Aveți idee cine îl striga pe Croco? Are peste o sută de ani. E bătrână, dar este înțeleaptă și bună. Se mișcă încet pe piciorușele scute și groase nu atât din cauza vârstei, cât din cauza carapacei... Da, ați

ghicit! Este broasca țestoasă.

„Croco, azi dimineață am găsit în nisipul de pe malul râului, lângă salcia bătrână, un dinte. Nu cumva e dintele tău?" Lacrimile i-au inundat ochii lui Croco. Se simte copleșit de emoție și nu numai... Cu ani în urmă, când era mai tânăr și mai neștiutor, dăduse peste un cuib cu ouă de broască țestoasă, săpat, nu suficient de adânc, în nisip. Cum ouăle de broască țestoasă sunt o delicatesă... Croco nu a stat prea mult pe gânduri și... înțelegeți și voi ce s-a-ntâmplat.

De atunci, nu a mai repetat niciodată această poznă. Știu, pare incredibil, dar Croco este aproape vegetarian. Mănâncă foarte rar carne, doar când vreun animal cade răspus de bătrânețe sau de boală pe maul râului. Broasca țestoasă știe acest lucru și l-a iertat de mult pe Croco.

Acum, chiar broasca țestoasă cu pricina, așază ușor în fața lui, mult iubitul lui dinte.

„Este chiar dintele meu!", rosti într-un sfârșit Croco. „Îți mulțumesc!"

„Și noi îți mulțumim!", spuseră împreună Rinocerul, Elefantul și Girafa. „L-ai făcut fericit pe prietenul nostru înapoindu-i dintele pierdut."

„Vă mulțumesc!", spuse Croco. „Dacă stau bine și mă gândesc, dintele nici nu era așa important. Îmi creștea altul la loc. Dar voi v-ați dovedit niște prieteni minunați. Prietenia voastră înseamnă mult mai mult pentru mine..."

Ilustrații: MIRCEA TOIA

poezii mici pentru pitici

Din pădure, de la munte

Ilustrații: MIRCEA TOIA

Din pădure, de la munte,
Moș Ion se află-n frunte.
El mai-nalt și mai grăsuț
E călare pe căluț.

Nevestica - o băbuță -
E călare pe văcuță!
Și feciorii, pe viței,
Pe căprițe, nepoței.

mini TEST

Toate aceste personaje au apărut în *Carticica Draga mea pentru copii*. Însă, fii atent, nu-i așa că nu spun ce trebuie? Vrei tu să potrivești personajele cu replicile lor?

Afli soluția jocului în numărul viitor.

CONCURS

secțiunea 2

Istoria povestită pe înțelesul copiilor

Povestește cu farmec pentru copii!

Dragoș Vodă și zimbrul

premiat cu 300.000 lei

Concurent:
Doina Klara, *Bistrița*

În vremurile de demult trăia în Maramureș un român vrednic și viteaz care era voievod peste ceilalți români de acolo și pe care îl chema Dragoș Vodă. Într-una din zile, Dragoș Vodă împreună cu oștenii săi au plecat la vânătoare și nu peste mult timp au dat de o

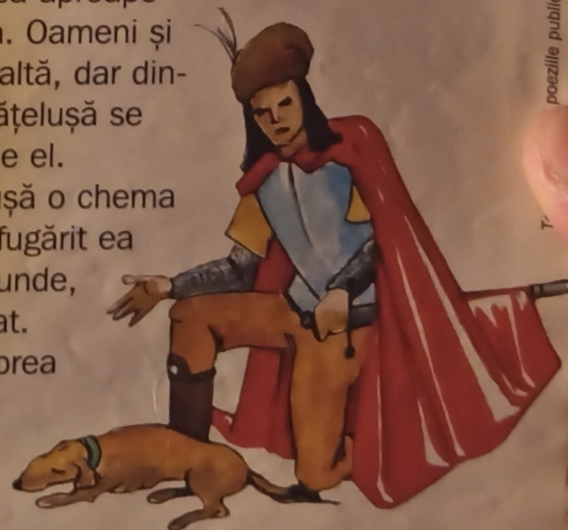

căprioară. S-au luat după ea prin vâlcele și păduri, au suit în vârful muntelui și, deodată, s-au pomenit înaintea unui plai nemaivăzut de frumos și bogat, cu dealuri pline de livezi, cu holde și câmpii înverzite.

Dragoș Vodă era așa de vrăjit de cele ce vedea că și uitase de căprioară. Atunci s-a ivit lângă dânsul o zână. Văzând-o, Dragoș Vodă i-a spus că ar voi să aibă el țara aceea frumoasă și să-i fie Domn.

- Aceasta se poate, a încuviințat zâna, numai dacă vei ucide un zimbru care face multe răutăți și care a înspăimântat toată lumea de pe aici.

Cum stăteau ei de vorbă, iată că zimbrul se și arătă dintr-un desiș. Dragoș Vodă a ridicat buzduganul, dar zimbrul a luat-o la fugă și fugea așa de tare că aproape nu i se vedea urma. Oameni și câini îl goneau laolaltă, dar dintre toți numai o cățelușă se ținea aproape de el.

Pe cățelușă o chema Molda și l-a fugărit ea până la o apă unde, fiind ostenită, s-a și înecat.

Dragoș Vodă, însă, nu era prea departe. Dând pinteni și lăsându-se pe coama calului, s-a repezit pe urmele zimbrului, a ridicat buzduganul vitejește și l-a omorât dintr-o lovitură.

Așa cum spune zâna, Dragoș Vodă a intrat în stăpânirea acelei țări frumoase și bogate. Apa în care s-a înecat Molda s-a numit Moldova, iar țara unde Dragoș Vodă a fost cel dintâi Domn, s-a numit tot Moldova.

Ilustrații: MIRCEA TOIA

poeziile publicate în revistă ne sunt trimise de cititori

Ce e bun de mâncare pentru fiecare

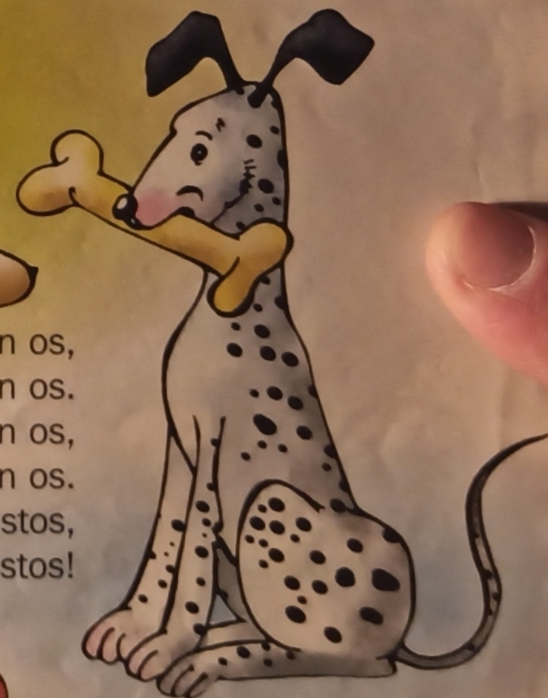
La ospețe ursul cere,
Ursul cere,
Ursul cere.
La ospețe ursul cere,
Ursul cere,
Ursul cere.
Numai faguri
Plini de miere,
Numai faguri
Plini de miere!

Iepurașul vrea lăptuci,
Vrea lăptuci, vrea lăptuci.
Iepurașul vrea lăptuci,
Vrea lăptuci, vrea lăptuci.
Cât de multe să-i aduci,
Cât de multe să-i aduci!

Veverița vrea alune,
Vrea alune, vrea alune.
Veverița vrea alune,
Vrea alune, vrea alune.
Capra, iarbă din pădure,
Capra, iarbă din pădure!

Cățelușul vrea un os,
Vrea un os, vrea un os.
Cățelușul vrea un os,
Vrea un os, vrea un os.
Plin de carne și gustos,
Plin de carne și gustos!

Iar copii vor îndată,
Vor îndată, vor îndată,
Iar copii vor îndată,
Vor îndată, vor îndată
Prăjituri și ciocolată,
Prăjituri și ciocolată!

Ilustrații: MIRCEA TOIA

secțiunea 3

Poezii pentru copii

Ursulețul Martinel

premiat cu 300.000 lei

Concurent:
Olimpia Sârbu, *Giurgiu*

Ursulețul Martinel
A găsit un borcănel.
Era galben, cu capac
Și își zice: „Să-l desfac!"

Înăuntru era miere,
Ce-ncântare, ce plăcere!
Băgă lăbuțele toate
Și mâncă pe săturate.

Apoi toată ziulica
Îl duru tare burtica,
C-a mâncat cu lăcomie.
Aceasta oricine știe!

Rățușca

premiat cu 300.000 lei

Concurent:
Ramona Vasile, *Rm. Vâlcea*

O rățușcă cam micuță,
N-am ce zice, e drăguță,
E curată, împarfumată
Parcă-ar fi acu'-mbăiată.
A plecat pe drum la vale.
Și mergând mereu agale
I-a ieșit o vulpe în cale.
Vulpea, cum este vicleană,
Vrea ca s-o transforme în hrană!
- „Vulpe dragă, te implor
Sunt prea bună ca să mor".
- „Fiindcă ești așa frumoasă
N-o să te mănânc la masă,
Dară grijă de nu ai,
S-ar putea să ajungi în rai!
Nu pleca din curtea ta
Și nimic nu ți se va întâmpla!"

Povestește cu farmec pentru copii!

CONCURS

secțiunea 1

Povești pentru copii

Piticii fermecați

premiat cu 300.000 lei

Concurent:
Alina Violeta Ciobescu, *Constanța*

A fost odată un ciubotar care ajunsese foarte sărac, încât, în vremea din urmă, nu-i mai rămăsese piele decât pentru o singură pereche de încălțăminte. O croi de cu seară pentru ca a doua zi dimineață să se apuce de lucru devreme, se culcă, i se închină în gând bunului Dumnezeu și adormi.

A doua zi de dimineață, pe când se pregătea să se apuce de lucru, băgă de seamă că ghetele erau gata lucrate, pe masă. Rămase foarte surprins și nu știa ce-ar putea să însemne una ca asta. Erau atât de bine lucrată, că nici el însuși n-ar fi făcut altele mai bine. După puțin timp, intră în prăvălia sa un client care probă noua pereche de ghete pe care o și cumpără, însă îi dădu mult mai mulți bani decât ar fi vrut ciubotarul să-i ceară. Așa se face că, plin de bucurie, meșterul nostru alergă și își cumpără piele pentru încă alte două perechi de încălțări. Dar și pe acestea le găsi dimineața următoare gata făcute și tot așa i se

întâmplă de aici înainte: tot ce croia seara găsea făcut a doua zi, astfel că de acum încolo trăi în mare belșug.

Într-o seară, aproape de Crăciun, după ce croi altă bucată de piele, îi spuse nevestei sale:

- Ce-ar fi dacă am rămâne în seara asta treji care să vedem cine ne ajută?

Nevasta fu de acord. Aprinseră un opaiț, apoi se asunseră într-un dulap și rămaseră la pândă. Pe la miezul nopții, văzură cum se apropie doi pitici, goi cu desăvârșire, care se așezară la masa de lucru a ciubotarului și, potrivind pielea bucată lângă bucată, începură să lucreze cu mâinile lor mici cu atâta îndemânare încât nu mai puteai înțelege nimic. Nu se opriră din lucru decât după ce toată treaba fu încheiată și încălțămintea așezată pe masă. Atunci, piticii se făcură nevăzuți ca prin farmec.

Atât ciubotarul, cât și nevasta lui erau muți de uimire.

A doua zi, nevasta îi spuse:

- Piticii ne-au îmbogățit. Dar ai văzut că erau goi, nu aveau haine și le-o fi frig când umblă pe drumuri. Trebuie să le fim

recunoscători. Vreau să-i cos fiecăruia câte o cămașă, un surtuc, iar tu să le faci câte o pereche de încălțări!

Bărbatul a fost de acord, iar seara, în loc de piele croită, ca de obicei, lăsară darurile pentru pitici pe masă, apoi se ascunseră din nou ca să privească. Erau tare curioși ce vor zice piticii când vor vedea lucrurile. Pe la miezul nopții, piticii au apărut și se pregăteau de lucru, dar când au dat cu ochii de haine și de încălțăminea pregătită și pusă acolo pentru ei s-au arătat foarte uimiți. Și-au dat seama că sunt pentru ei și nu mai puteau de bucurie.

Se îmbrăcară în cea mai mare grabă și începură să cânte:

Ne stă bine-așa-mbrăcați,
De ce-am mai sta aici, bărbați?

Dansau, săreau peste lavițe, până când ajunseră la ușă. Din clipa aceea nu-i mai văzu nimeni. Mai apoi, ciubotarul și nevasta sa și-au dat seama că au greșit, că au încălcat probabil un legământ al piticilor fermecați și de aceea nu-i mai pot vedea. Le-a părut rău, dar chiar dacă nu mai găseau încălțămintea lucrată peste nopate, nu se mai aflau în sărăcie. Le părea cel mai rău pentru faptul că nu apucaseră să le mulțumească piticilor. Ciubotarului îi mergeau însă toate din plin și, împreună cu nevasta lui, trăi mulțumit până la ceasul cel din urmă.

Ilustrații: **MIRCEA TOIA**

Toate textele și poeziile publicate în revistă ne sunt trimise de cititori

secțiunea 3
Poezii pentru copii

Povestește cu farmec pentru copii!

Bietul Țepoșel

Concurent:
Mircea Ștefan, *Craiova*

O broscuță grijulie
Se ruga de Păpădie:
- Dă-mi, te rog, pe datorie
O ulcică de lăptic
Pentru Țepoșel cel mic,
Că-i plecată la servici
Mama lui, tanti Arici,

Iar furtuna, nărăvașa,
I-a zburat prin crengi cămașa,
L-a udat, l-a despuiat,
Numai țepii i-a lăsat,
Biberonul i l-a spart;
Iar olița dintr-o nucă
I-a suit-o-ntr-o ulucă!

JOC

Broscuțele

Șapte broscuțe au ieșit la plimbare. Și, deși seamănă foarte tare, doar două dintre ele sunt identice. Ajută-te de numere și spune care sunt cele două.

1

2

3

4

5

6

7

CONCURS cu premii

Povestește cu farmec pentru copii!

Sunt 3 secțiuni la care poți să participi:

1. **povești pentru copii**
   a. cu animale
   b. povești celebre repovestite pe scurt
2. **istoria povestită pe înțelesul copiilor**
3. **poezii pentru copii**

- Ai grijă ca textul să fie scris simplu, cu farmec, pe înțelesul copiilor de 3-8 ani.
- Poveștile și povestirile istorice nu vor depăși două pagini.
- Poeziile să fie scurte, cu rimă, drăguțe, pe înțelesul copiilor.
- Textele trimise vor fi supuse unei preselecții; fiecare poveste sau poezie publicată este premiată cu 300.000 lei.
- Concursul se desfășoară pe întreg parcursul anului.
- Copiii și părinții vor decide care sunt cele mai frumoase povești, poezii și povestiri, iar câștigătorii vor fi anunțați în **Cărticica Draga mea pentru copii** nr. 12/2003.

Acestora li se vor acorda

premii în valoare de 3 milioane lei

-lemn

...e un mare dușman: niște ...ra le place să-l mănânce. ...nt prin bucata noastră de ...imerească drumul cel mai ... să scăpăm repede de ea!

...i soluția jocului în numărul viitor.

JOC

Șapte broscuțe a...
plimbare. Și, deși sea...
tare, doar două dint...
identice. Ajută-te de...
spune care sunt ce...

Soluțiile jocurilor din numărul trecut

JOC
(pag. 13)

Pentru a-ți da seama de diferențe, uită-te la gulerele celor două ciupercuțe, la felul în care își țin mâinile, la liniile șerpuite desenate pe fustițe, la felul cum își țin picioarele, la petele și crăpăturile pălărioarelor. Le-ai găsit? Bravo ție!

GHICI ghicitoarea mea
(pag. 21)

Răspunsurile la ghicitori sunt: ***CARTEA CEASUL HARTA***

JOC
(pag. 27)

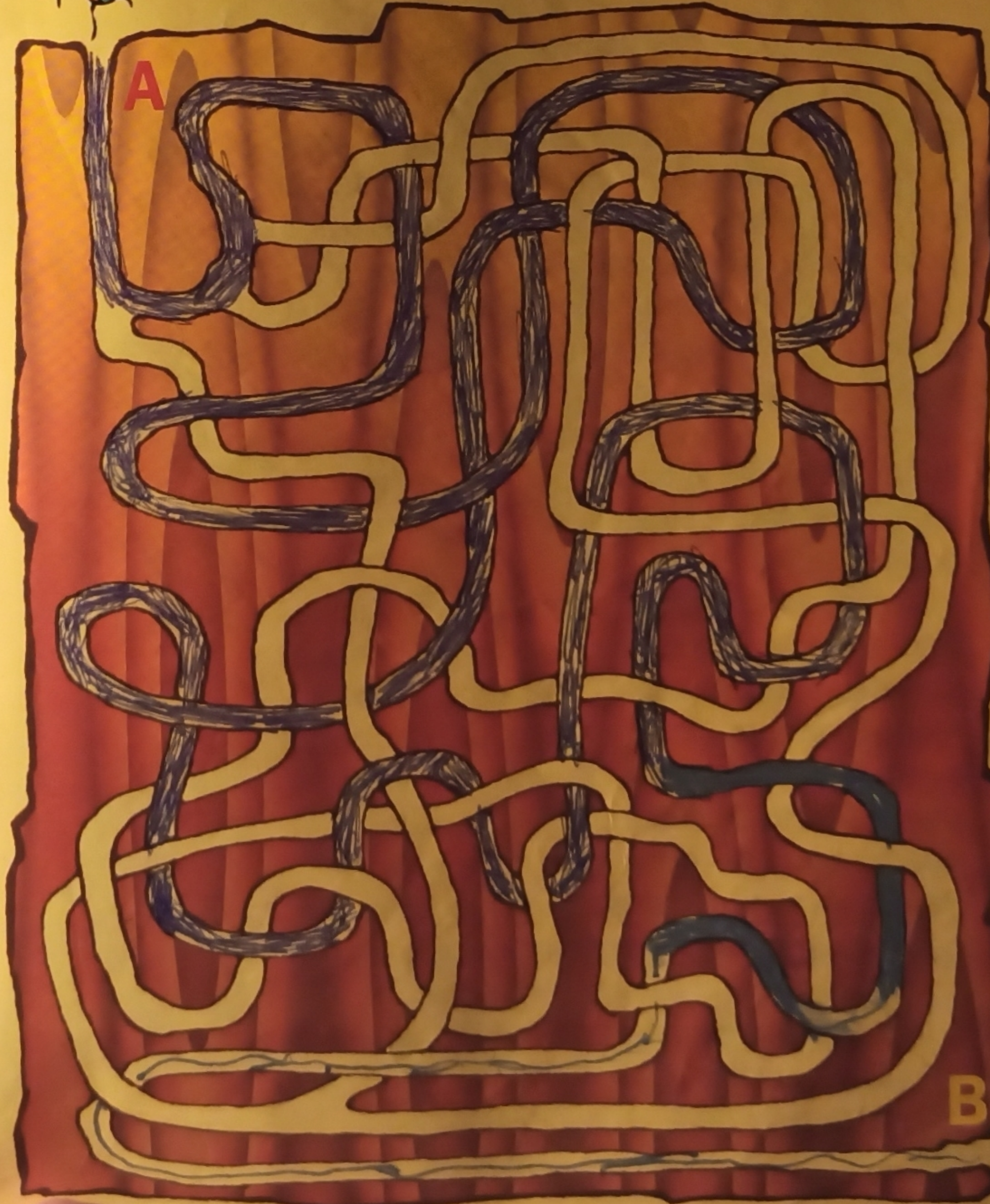
Ciupercuța cea amărâtă a găsit drumul spre pădure. Iată ce simplu era, trebuie doar să o ajuți tu!

JOC

Papă-lemn

Știți și voi copii că lemnul are un mare dușman: niște insecte mici, numite cari, cărora le place să-l mănânce. O astfel de gâză și-a croit un labirint prin bucata noastră de lemn. Și acum, culmea, vrea să nimerească drumul cel mai scurt dintre A și B. Îndrum-o ca să scăpăm repede de ea!

Afli soluția jocului în numărul viitor.

Cuvioasa Parascheva

14 octombrie

În fiecare an, la 14 octombrie, Biserica Ortodoxă de pretutindeni o sărbătorește pe Cuvioasa Maică Parascheva. La noi, în Moldova, este cinstită în mod deosebit întrucât de 350 de ani moaștele ei se află la Iași. În popor este cunoscută și sub numele de „Sfanta Vineri" sau „Vinerea Mare". Și voi, copii, o știți cu siguranță pe Sfânta Vineri din basmele noastre.

Se cuvine, așadar, ca și voi, copiii, să-i cunoașteți viața și faptele, precum și împrejurările în care cinstitele ei moaște au fost aduse la noi în țară.

Cuvioasa Parascheva a trăit în prima jumătate a veacului al XI-lea. S-a născut în orașul Epivat (astăzi Boiados), în Tracia, pe țărmul Mării Marmara, în apropiere de Constantinopol (astăzi Istanbul), pe atunci capitala Imperiului Bizantin. Părinții ei erau oameni de neam bun și deosebit de credincioși. Parascheva și-a petrecut anii copilăriei în casa părinților, sub ocrotirea acestora. Se spune că pe când avea zece ani a auzit citindu-se într-o biserică vorbele Mântuitorului: *„Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie!"*. Aceste cuvinte au impresionat-o atât de mult, încât a împărțit săracilor toate hainele pe care le avea, fără să țină seama de mustrările părinților ei.

Dupa trecerea câtorva ani, și-a părăsit părinții și s-a retras în adâncul pustietății. Dar, mai întâi, s-a oprit la Constantinopol, unde a ascultat cuvinte de învățătură de la călugări și călugărițe cu aleasă viață duhovnicească. Urmând sfaturile lor, Sfânta Parascheva s-a oprit la mânăstirea Maicii Domnului din Heracleea, unde a rămas și s-a rugat timp de cinci ani. Apoi a plecat spre Țara Sfântă, dorind să-și petreacă restul vieții în locurile pe care le străbătuse Mântuitorul Iisus Hristos împreună cu Sfinții Apostoli. Dupa ce a văzut Ierusalimul, a rămas într-o mânăstire de călugărițe din pustiul Iordanului, unde s-a rugat și a postit.

Într-o noapte, pe când avea 25 de ani, un înger i-a spus în vis să se reîntoarcă în locurile părintești. Astfel, s-a îndreptat spre Epivat, unde văzuse lumina zilei, fără să spună cuiva cine este și de unde vine. Și s-a rugat așa: *„Doamne Iisuse Hristoase, caută din locașul Tău cel sfânt; am lăsat toate și după Tine am călătorit în toată viața mea. Și acum, îndură-te Doamne, spune îngerului blând să ia cu pace sufletul meu"*. Împăcată cu sine, cu oamenii și cu Dumnezeu, și-a dat astfel sufletul,

fiind îngropată ca o străină, pentru că nimeni nu știa cine era. Dar Dumnezeu a făcut să se descopere cine era acea străină. Iată cum s-a întâmplat: valurile au aruncat pe țărm trupul unui marinar mort. Un sihastru care trăia acolo i-a rugat pe niște creștini să îl îngroape după rânduiala creștinească. Săpând groapa, au găsit trupul Prea Cuvioasei Parascheva neputred și plin de mireasmă și au așezat alături trupul corăbierului. Numai că, în noaptea care a urmat, unul dintre creștini a visat o împărăteasă - care era chiar Parascheva - șezând pe un tron luminat, înconjurată de îngeri. Acesta l-a mustrat pe cel care lăsase trupul Cuvioasei Parascheva în groapă. În aceeași noapte, o femeie credincioasă, pe nume Eftimia, a avut același vis. Auzind de visul celor doi, credincioșii au înțeles că este un semn dumnezeiesc, drept care au luat trupul Paraschevei din mormânt și l-au așezat în biserica Sfinții Apostoli din Epivat. Minunile nu au întârziat să apară: de îndată, oamenii suferinzi care se rugau lângă cinstitele moaște se vindecau în mod miraculos. Atunci Patriarhia din Constantinopol a trecut-o pe Cuvioasa Parascheva în rândul sfinților.

Cinstitele moaște au rămas în acea biserică vreo două sute de ani, iar vestea despre minunata lor putere vindecătoare s-a răspândit în toata Peninsula Balcanică și în Asia Mica. Astfel, mulți credincioși au vizitat biserica.

Evenimentele politice care au avut loc în secolele următoare au făcut ca moaștele să fie strămutate în mai multe locuri: la Târnovo, unde au rămas timp de 160 de ani, apoi la Belgrad, unde au fost cinstite până în anul 1521, când Patriarhul Ecumenic Ieremia I a hotărât ca ele să fie aduse la Constantinopol.

Ilustrații: **MIRCEA TOIA**

După 120 de ani, moaștele au cunoscut ultima strămutare, de data aceasta pe pământ românesc. În anul 1641, după ce credinciosul domn Vasile Lupu al Moldovei a plătit toate datoriile Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol, cârmuitorul ei de atunci, Patriarhul Partenie I, împreună cu membrii Sinodului său au hotărât să-i ofere domnitorului, drept recunoștință, moaștele Cuvioasei Parascheva. Acestea au fost așezate în Mânăstirea Sfinții Trei Ierarhi și, după ce au scăpat în mod miraculos dintr-un incendiu, au fost duse în Catedrala Mitropolitană din Iași, care tocmai fusese sfințită la 23 aprilie 1887. Tot aici se găsesc și astăzi, fiind cinstite de cei dreptcredincioși, care îi cer Cuvioasei să mijlocească pentru ei înaintea Tronului Ceresc.

Cuvioasa Parascheva este socotită ocrotitoarea Moldovei.

Pentru faptele sale sfinte să o cinstim și noi și să ne rugăm așa:

„Spre tine pururea nădăjduind, de multe boli și primejdii s-a izbăvit țara aceasta, alinând și prefăcând mânia cea cu dreptate pornită asupra noastră de la Dumnezeu, în bună și milostivă îndurare, prin ale tale rugăciuni; dar și acum, îngrozindu-ne marile nenorociri, la tine năzuim cu lacrimi să ne ajuți ca să scăpăm din primejdie și să cântăm lui Dumnezeu: Aliluia."

Învață o rugăciune!

Mulțumire

Mărire Ție, Doamne Sfinte,
Al omenirii bun Părinte,
Că grijă porți de azi pe mâine
S-avem întotdeauna pâine!
Noi Te uităm adesea, Tată,
Dar Tu pe oameni niciodată:
Câți trăiesc pe-a lumii laturi
Cu pâinea Ta mereu îi saturi.
De-a pururea mărire Ție
În nesfârșita Veșnicie,
Căci nici un „azi“
Și nici un „mâine“
Nu lași lumea
Fără pâine!